

Báthori Csaba

Utcarészlet

*Itt járok naponta: felgöngyölöm
a göröngyös bélyegzőpáma aszfaltot
egymászás cipótalpamra. Öröm
s bánat lehagyni egy-egy utcasarkot*

*errefelé, ahol a szürkeség
csípős, maró párái gomolyognak,
ahol a selyemsonkaszínű ég,
mint hónapos sír, esténként behorpad.*

*Kevély kőkockák közt araszolok.
Port, kormot, faltörmeléket szítálnak
a kihullt szemöldökű ablakok,
s amint a szórványgalambok megállnak*

*a tócsa szélén, majd megittasult
csőrüket a matt felhőkre akasztják,
elképelem: mögöttem fellazul a múlt
s a genezisre emlékeznek itt az utcák.*

*Foltos hálózatok a járdasáv
párhuzamosában: kis zúzalékok,
galambpettyecskék, meszes karikák,
olajamőbák, száradt váladékot*

*őrző háztövek, napos húgysavak
vízrajzi térképei, székürítés
töppedt hengercsonkjai, szétszaladt
köpetek pecsétje, és egy törött rés,*

*hol házfal s járdaszegély egymásra néz...
Naponta várom itt a vízözönnek
kékjét, világ végét vagy kezdetét,
a lángos pirosat, a puha zöldet,*

*földrengést várok, forgókéseket,
vihart e negatív ülepedésben -
bár adná vissza kétes rettenet,
amit megadott kétes születésem.*

Erózió

*Negyven körül érzed, hogy másfél ember
ácsorog a bőrödben. Homlokod
síkján az elvárt tekintély redői
helyett már a lemondás félelemmel
viselt árnya motoz. Szemöldököd
hegyes szegletében elkezd kinőni
egy kajla szőrszál, ahol nem szokott,
s hiába téped, irtod, bökdösöd,*

*két hét múlva megint ott cövekel,
mint egy árva antenna. Pórusodból
más vegyjelek rendjében szállnak el
igyekvéseid bomlástermékei:
arcod húsos rostélyá lefedi
szépséged, állad tokák ingoványán
süllyed, s kezded a kósza viszketésre
egy potens lószemölcsbe ütközik.*

Újdonságokkal kínál az öregség.
Másképp vonod és nyalod meg az ajkad,
mint darázsölyv korodban, – simogatni
kezded, szokatlan, képeden a tüskét,
miközben orrodba csap egy savós szag
vagy valamely eltévedt hímivarsejt
száraz utógőze. Ujjaid odaszoknak
arcodra: mintha szobrot faragnál magadnak.

Húsod megindul délre, mint a löszpart.
Bizsergő ereidben csöpp szögecskék,
lomha ólomgolyók és csipdeső
szilánkok vándorolnak, rajzanak szét -
hónod alá egy gömbpók költözik
vagy egy alattomos zugskorpió,
aki – nagy néha, szorult helyzetében –
majd csillagot szór szemedre az égen.

És ott, ahol egykor selymek égettek,
lúdtollak cirógattak, és a skarlát
szavannatűzben felserkedt velőd
cirmos pelyheket, nedves és gyümölcsös
üregárkot, bundás fészket, fűgékét
érintett, – ott most csak egy hurutos
lebemyeg, távoli ujj, bőrdíszmű
fityeg, egy második, domború köldök.

Nem másfél, – más embert szül az öregkor.
Ha apád, anyád megérmé, s belépne
szobádba, ahol végleg idegenné
oldanak a nyers, kíméletlen évek,
ők is belátnák: senkiben, semmiben
nem folytatódunk, még utódainkban
is kialussza álmaikat az isten,
és letakarja a természet tükreit.

Kettős

Nem is velem -
csak szívemen
időz a két rokon elem:
a félelem, a szerelem.

Együtt fakad,
párban szakad
az öröklét, a pillanat -
teremt a pillangó s tagad.

Egy perc, s a por
megsejti, hol
vajúdik szímet a bokor
méhében a zárt rózsasor.

Bár én vagyok
a test, a tok -
hogy őrizzem a két okot,
mely lombik szívemen ragyog?

Sejtem: hibás
a hallgatás,
e végtől végig rianás -
szívem nem méri senki más.

Mit ér, ha két
hang hív, s felét
a némaságom zúzza szét,
felét a meddő messzeség?

Vagy így halad
a lét alatt
minden megkettőzött alak -
s minden igazság másolat?

Mit őrzök én
hideg, tömény
félelem pincerejteken?
Szerelem lehet-e remény?

Aki zuhan,
az hontalan
lehet-e? Föld titkaiban
nyugszunk meg mindannyian.